

Πάντα σε δίλημμα οι ΗΠΑ

Ο «περίπατος» σκόνταψε στην προετοιμασία και τη στρατηγική υπομονή του Ιράν

νίζει, και να φιμώσει την απέχθεια των υπηκόων της για τη συστημική πολιτική και τους διαχειριστές της. Γι' αυτό ψάχνουν να βρουν στις αρachνιασμένες πια τσέπες των υπηκόων τα τρισεκατομμύρια που τους λείπουν ώστε να μετατρέψουν την ήπειρο αρχικά σε στρατιωτικό εργοστάσιο κι έπειτα σε πεδίο μάχης. Και για τον ίδιο λόγο τρίβονται στην γκλίτσα του Ρώσου τσομπάνη, ευελπιστώντας (!) ότι κάποια στιγμή θα χάσει την ψυχραιμία του και θα κάνει αυτός το πρώτο βήμα προς τον Αρμαγεδδώνα...

ΕΞΟΥΚΑΙ το απελπισμένο σπριντ των περισσότερων ηγεσιών κρατών μελών της Ε.Ε. προς τη στρατιωτικοποίηση (με πρωταθλητή τη Γερμανία), τα «ουκρανικά» πλήγματα βαθιά στη Ρωσία (ακόμη και σε αποθήκες e-shop), οι μετακινήσεις στρατευμάτων και η αγωνιώδης προσπάθεια να βρεθούν πυρομαχικά, οι μιντιακές υστερίες για ρωσικά drones παντού και η καλλιέργεια κλίματος «επικείμενης εισβολής» (μαζί με την πάταξη όσων δεν έχουν χάσει τα λογικά τους), τα σχέδια για στρατιωτική εκπαίδευση των μαθητών και υποχρεωτική θητεία των νέων σε μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες κ.ο.κ.

Μόνο που όλα αυτά μέχρι στιγμής αποτυγχάνουν μεγαλοπρεπώς, σκοντάφτοντας στον τοίχο της σκληρής πραγματικότητας και της (συχνά στρεβλής αλλά όλο και πιο ενοχλητικής) αντίδρασης των υπηκόων. Όμως οι ευρωνάνοι δεν πτοούνται: κάθε φορά που τρώνε τα μούτρα τους ξανασηκώνονται με ακόμη φρικτότερη πεποίθηση ότι στον πόλεμο θα βρουν τη λύση – ει δυνατόν με ξένα κόλλυβα, βέβαια. Ο Μπράνκο Μιλάνοβιτς, καθηγητής πανεπιστημίου στις ΗΠΑ και πρώην ανώτατο στέλεχος της Παγκόσμιας Τράπεζας, επισημαίνει αυτές τις τάσεις σε πρόσφατο άρθρο του (εδώ δημοσιεύουμε χαρακτηριστικά αποσπάσματα), επικεντρώνοντας την κριτική του στην «ανεύθυνη» στάση των σκανδιναβικών και βαλτικών κρατών...

** Τη συμφωνία υπέγραψαν, όλο χαμόγελα δίπλα στον Τραμπ, η Δανή πρωθυπουργός Φρέντερικσεν και ο Γροιλανδός πρωθυπουργός Νίλσεν. Μάλιστα η γροιλανδική κυβέρνηση συνασπισμού πανηγυρίζει διότι συνυπέγραψε... επί ίσοις όροις με τη Δανία την παράδοση της χώρας στις ΗΠΑ!*

«**Ε**ίτε θα κάνω συμφωνία με το Ιράν, είτε θα το στείλω στην κόλαση» δήλωνε μεταξύ άλλων ωραίων ο Τραμπ από το βήμα της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ, λες και αγόρευε σε σαλούν στο Τέξας. Επί του πεδίου, πάντως, άλλα λέει η πραγματικότητα. Οι δε Ιρανοί γνωρίζουν ότι μια δίκαιη και βιώσιμη συμβιβαστική λύση, την οποία πάντα επεδίωκαν –απόδειξη η πυρηνική συμφωνία του 2015, που ο Τραμπ τσαλαπάτησε– θα γίνει δυνατή μόνο όταν οι ΗΠΑ εξαναγκαστούν να καταπιούν την πικρή αλήθεια: ότι βρίσκονται σε αδιέξοδο. Πάντα από το ίδιο βήμα, ο Αμερικανός πρόεδρος καυχήθηκε για το πώς έκανε κουρελόχαρτο τον Καταστατικό Χάρτη του ΟΗΕ με την γκανγκστερική απαγωγή του Μαδούρο, και συμπλήρωσε: «Οποιος νικά παίρνει τα λάφυρα», εννοώντας τον εθνικό πλούτο της Βενεζουέλας. Επιβεβαίωσε έτσι ξανά την πεποίθηση των Ιρανών ότι, εάν πάψουν να αντιστέκονται, η πατρίδα τους θα διαμελιστεί και θα καταληστευθεί. Πάνω σε αυτή τη συνειδητοποίηση πατά όχι μόνο η αποφασιστικότητα και η προετοιμασία της ιρανικής ηγεσίας, αλλά και η πατριωτική συσπείρωση της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας, που εξέπληξε δυσάρεστα τους παραμυθάδες της Δύσης. Όμως η Τεχεράνη βασίζεται και σε μια στρατηγική «υπομονής», η οποία συνίσταται στην παράταση της σύγκρουσης μέχρις ότου ο αντίπαλος θα αδυνατεί να αντέξει το κόστος της (πολιτικό, οικονομικό, στρατιωτικό κ.λπ.). Το Ιράν ποντάρει στον χρόνο, στην αστάθεια των ενεργειακών αγορών, στην ευαισθησία της κοινής γνώμης στη Δύση απέναντι στους μακροχρόνιους πολέμους, και στην ευθραυστότητα των ισορροπιών στην περιοχή. Όχι τυχαία, στην ομιλία του στον ΟΗΕ ο Ιρανός πρόεδρος Πεζεσκιάν τόνισε ότι «ένας λαός που δεν είναι σε θέση να υπερασπιστεί τον εαυτό του θα ποδοπατηθεί στον σημερινό κόσμο», άρα «ποτέ δεν θα σκύψουμε το κεφάλι». Κι αμέσως μετά η ιρανική αντιπροσωπεία έστειλε στους Αμερικανούς 7 «μη διαπραγματεύσιμους» όρους για κατάπαυση του πυρός και άνοιγμα των Στενών του Ορμούζ...

Η ΟΥΑΣΙΝΓΚΤΟΝ αντιμετωπίζει πάλι το ίδιο δίλημμα: κλιμάκωση του πολέμου με αβέβαια αποτελέσματα, ή αποδοχή της αποτυχίας της να λυγίσει το Ιράν; Η τραμπική διοίκηση ζυγίζει πώς θα επιδράσει η μία ή η άλλη επιλογή όχι μόνο στη διεθνή εικόνα της, αλλά και στις επερχόμενες ενδιάμεσες εκλογές των ΗΠΑ. Διότι κατανοεί ότι διαρκώς διευρύνεται η πλειοψηφία των Αμερικανών που αντιτίθενται στον επικίνδυνο τυχοδιωκτισμό της – κι ως λέει ο Τραμπ ότι το μόνο που τον νοιάζει είναι

να μην αποκτήσει πυρηνικά όπλα το Ιράν. Εάν ίσχυε ο ισχυρισμός του, εξάλλου, θα αρκούσε να σεβαστεί τη συμφωνία του 2015... Εν πάση περιπτώσει, τις επόμενες εβδομάδες θα φανεί κατά πόσο θα υπάρξει δυνατότητα ουσιαστικής εκεχειρίας κι έπειτα ειρήνευσης. Προϋπόθεση γι' αυτό είναι βέβαια να μην επιτραπεί στους παραληρούντες σιωνιστές να «παρέμβουν». Αλλιώς η σύγκρουση θα αναβαθμιστεί σε ολοκληρωτικό πόλεμο, που πιθανότατα θα αλλάξει τον μεσανατολικό χάρτη, και όχι μόνο.

Μέσα σε όλα αυτά, οι Σαουδάραβες «κατάφεραν» να κάνουν ακόμη χειρότερα τα πράγματα για το στρατόπεδο της Δύσης: τσαλαπατώντας την εκεχειρία που είχαν συνάψει με τους Υεμενίτες, αντί να απωθήσουν τους «ξυπόλητους» στα ενδότερα της χώρας, μέσα σε λίγες μέρες (και παρά την υπεροπλία τους) βρέθηκαν κυνηγημέ-

νοι. Οι ανυπότακτοι Υεμενίτες κατέλαβαν στρατηγικές περιοχές που μέχρι πρόσφατα ελέγχονταν από τον σαουδαραβικό συνασπισμό, και τώρα ασκούν ασφυκτική εποπτεία του Στενού Μπαμπ ελ-Μαντέμπ, δηλαδή του δεύτερου στρατηγικού διαύλου της περιοχής μετά το Ορμούζ, ενώ βομβάρδισαν και τον επίγειο σαουδαραβικό πετρελαϊκό αγωγό. Οι Σαουδάραβες τρεις φορές ζήτησαν τη βοήθεια των ΗΠΑ, κι άλλες τόσες ο Τραμπ την αρνήθηκε – γκρεμίζοντας ακόμη φορά τις σαουδαραβικές ψευδαισθήσεις. Το δε «σουνιτικό ΝΑΤΟ» που η Σαουδική Αραβία συνέπηξε με το Πακιστάν και την Τουρκία, επίσης κοιτά αλλού. Τώρα οι Δυτικοί και οι σύμμαχοί τους στην περιοχή καλούν τους Υεμενίτες να μην απειλούν τη διεθνή ναυσιπλοΐα, παριστάνοντας ότι ξέχασαν (όπως έκαναν και στην περίπτωση του Ιράν) ποιος άνοιξε τον ασκό του Αιόλου...